

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

**SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 21 Kungälv
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 10.00-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00.
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se
 Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Jenny Westerlin
 Ordförande, tel: 070-311 26 22
 Hanna Bäck
 Vice ordförande, tel: 070-8877146
 Ida Brian
 Ekonomiansvarig, tel: 0702-187783
 Fredrik Carlström
 Ledamot, tel: 076-779 74 14
 Gunilla Granström
 Ledamot, tel: 070-974 86 19
 Mathias Mjölner
 Ledamot, tel: 0706-451448
 Surayya Eliasson
 Ledamot, tel: 073-5595995
 Malin Malmén Gordon
 Ledamot, tel: 070-7767848

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till adoption@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Litauen, Burundi, Vietnam.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Jenny Westerlin
 Redaktör: Ann-Charlotte Särnbratt och Pelle Hedebloom
 Redaktion: Ann-Charlotte Särnbratt, Pelle Hedebloom och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 4 maj 2020.

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot:

*Micke med hunden Lycka efter SM-vinsten i linkörning.
 Foto: Anna-Lena Widén*

Ordförande har ordet

Förändringarnas vindar blåser i adoptionsvärlden, både på gott och ont. Prognoserna för adoptioner i Sverige visar att vi står inför en förändring. Under de senaste åren har antalet internationella adoptioner till Norden och Sverige minskat markant. Antalet adoptionsökande har minskat för alla organisationer, så också för Barnen Framför Allt – Adoptioner. Våra kollegor i Danmark aviserade precis att de inte kommer att ta emot fler adoptionsökanden efter årsskiftet på grund av det låga inflödet och en ansträngd ekonomi. Trenden håller i sig och prognoserna skrivs återigen ner för antalet barn som förväntas komma hem med sina familjer de kommande åren.

Vi i Barnen Framför Allt (BFA) har med anledning av detta haft en dialog med MFoF (Myndigheten för familjerätt och föräldrastöd) och Socialdepartementet. Vi började med ställningstagandet år 2018 och sedan anordnades ett seminarium i riksdagen. Därefter har ytterligare kontakter tagits med MFoF och Socialdepartementet för att återigen tala om den nedåtgående trenden. Vi har framfört vår åsikt om att det behöver ske en översikt, och det snarast, gällande hur adoptionsverksamheten i Sverige ska se ut framöver. Vi känner att myndigheterna förstår vår oro men arbetet i dessa frågor går sakta. Vår organisation påverkas givetvis av att antalet presumtiva föräldrar minskar. Att antalet presumtiva föräldrar minskar är sorgligt då det finns många barn som väntar på sin familj. Vi som är medlemmar i BFA, eller någon annan adoptionsorganisation, behöver hjälpas åt för att vända den negativa trenden.

Styrelsen lägger nu fokus på att analysera hur allt detta påverkar BFA och hur arbetet i organisationen ska fortsätta. Organisationen behöver också fler som engagerar sig så om du som läser detta vill vara med och engagera dig så kontakta oss.

Något som vi i BFA också talat om är stöd för adopterade och glädjande nog så har MFoF nu fått i uppdrag av regeringen att under 2020–2021 driva ett pilotprojekt för individuellt stöd till adopterade i samband med rotsökning/ursprungsökning. MFoF uppger att målsättningen med projektet är att erbjuda bästa möjliga stöd till internationellt adopterade. De vill också under tiden för projektet föra en dialog med adopterade och se hur ett stöd vid rotsökning/ursprungsökning kan utvecklas och erbjudas långsiktigt.

Till dig som läser detta vill jag tacka för att du är medlem i BFA.

Ordförande
 Jenny Westerlin

Innehåll 1 2020

Krönika Sara Day	4
Kallelse till årsmöte	5
Gunilla och Rasmus	6
På återseende Taiwan	7
Ågrenska	12
Porträtt Micke Widén	14
Stöd till ursprungssökning	15
Internationella adoptioner-för barnens bästa?	16
Zawadis barn	18
Oloo School Children Centre, Kenya	20

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Indien, Litauen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

KRÖNIKA:

VILL JAG VETA?

Jag kan inte räkna hur många gånger jag har fantiserat om att en främling stannar mig på gatan och säger att hen vet allt om hur det kom sig att jag blev adopterad. Jag skulle få reda på om jag hade biologiska syskon, hur mina biologiska föräldrar såg ut, mitt exakta födelsedatum och plats och allt annat som jag inte vet idag. Tanken svindlar, tänk att faktiskt kunna få ta reda på det som sagts varit omöjligt att få veta. Men vad skulle svaren ge mig? Tänk om jag skulle ångra mig? Skulle jag vilja ta steget att forska vidare i saken om jag hade möjlighet? Är det så att det du inte vet har du inte ont av?

För min del har faktumet att jag aldrig kan få veta präglat hela mitt liv. Jag har varit så inställd på att det inte finns några svar, ungefär som jag aldrig kommer få veta var rymden slutar eller hur det känns att vara död. Det är liksom inte någon idé att försöka ta reda på det. Jag lämnades utanför ett barnhem i Teheran men där slutar spåren, som ett slags historisk återvändsgränd. I och med tjänster som ancestry.com och utvecklad DNA-teknik så har dock förutsättningarna förändrats. I detta numret av tidningen kan jag också läsa att Myndigheten för Familjerätt och Föräldraskapsstöd har fått i uppdrag att genomföra ett pilotprojekt för individuellt stöd till internationellt adop-

terade i samband med ursprungssökning under 2020–2021. Den som önskar försöka söka sina rötter kan alltså få stöd och vägledning, både på ett praktiskt och personligt plan. Detta öppnar inte bara upp för mer möjligheter att göra efterforskningar. Det är också, anser jag, ett erkännande av rätten till ens historia. I en artikel i GP läser jag också att viljan att söka sina rötter ökar om personen var äldre än fyra år när hen adopterades och att personens hudfärg också har betydelse. Ju mörkare personen var desto mer rasism hade personen mött och detta bidrog till både känslan av utanförskap och till viljan att söka sitt ursprung. Det finns dessvärre också många exempel på erfarenheter där det förekommit oegentligheter i adoptionsprocessen. I alla dessa fall har jag full förståelse för att det är viktigt att söka svar och det känns fint att dessa personer nu kan få hjälp att göra det.

Jag var nio månader när jag adopterades från Iran till Sverige och även om jag har blivit utsatt för rasistiska påhopp genom åren så har jag varit lyckligt lottad över att ha sluppit bli utfrysad, hotad eller nekad på grund av min hudfärg. Kanske är det en del av förklaringen till att jag nöjt mig med min ofullständiga sanning. Även om jag alltid har känt mig rastlös och har svårt att hitta ro så har jag paradoxalt nog inte känt att kunskapen om mitt ursprung skulle bidra till att jag skulle kunna landa. Fram tills jag fick barn var jag i princip helt ointresserad av det och som tonåring ville jag helst dölja det helt. Nu på senare år har en nyfikenhet väcks, en nyfikenhet som förvånar mig själv. Jag har gått in på ancestry.com och läst instruktionerna. Jag närmar mig sakta men säkert men tar inga beslut förrän jag själv är redo om jag någonsin blir det. Jag kan också nöja mig med vetskapen om att det kanske går men att jag väljer att stanna vid instruktionerna. Ibland är att inte veta svar nog.

Sara Day

Kallelse till Årsmöte för Barnen Framför Allt - Adoptioner

Medlemmarna i Barnen Framför Allt - Adoptioner kallas härmed till föreningens årsmöte lördagen den 16 maj 2020 kl 14:00 på BFA:s kansli, Energigatan 11, Kungsbacka.

Årsmötet är öppet för alla medlemmar. För att anmäla närvaro vid årsmötet vänligen maila: adoption@bfa.se

Förslag till föredragningslista

1. Mötets öppnande
2. Presentation av närvarande styrelse och kanslipersonal
3. Val av ordförande för mötet
4. Val av sekreterare för mötet
5. Val av justeringsmän för protokollet
6. Fråga om mötet blivit stadgeenligt utlyst
7. Fråga om föreslagen föredragningslista kan följas
8. Fråga om godkännande av verksamhetsberättelse för 2019
9. Fråga om godkännande av årsredovisning och revisionsberättelse för 2019
10. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen för verksamhetsåret 2019
11. Val av styrelseledamöter
- 11,a Ordförande (1 år)
- 11,b Ordinarie ledamöter
12. Val av revisor och revisorssuppleant
13. Val av valberedning
14. Fastställande av medlemsavgiften för 2021
15. Övriga frågor
16. Årsmötets avslutande

Hej,

Just nu söker valberedningen positiva och engagerade medlemmar till BFA:s styrelse.

Ta chansen att medverka i BFA:s viktiga och spännande arbete med adoption, bistånd, fadderskap eller medlemsfrågor.

Det här är en möjlighet att engagera sig i en verksamhet som förändrar livet till det bättre för både barn och vuxna.

Känner du att du har något att bidra med, så tveka inte!

Hör av er till Isabel Borrás på 070-729 94 80, Johan Persson på 070-308 26 32 eller adoption@bfa.se så berättar vi mer!

Uppdraget är på ideell basis.

Information gällande BFA:s sommarträff 2020

Med anledning av att det frivilliga engagemanget från medlemmar i föreningen BFA sjunkit de senaste åren har styrelsen beslutat att sommarträffen för 2020 inte kan genomföras.

Däremot ser vi fram emot att ses på andra aktiviteter som planeras under året.

Har du frågor eller är du och din familj intresserad att hjälpa till med medlemsaktiviteter så maila gärna till adoption@bfa.se

Gunilla och Rasmus svarar

I den här spalten kommer vi, Gunilla och Rasmus, att ta upp frågor som kan beröra både adopterade och adoptivfamiljer. Ofta finns det inte ett universellt svar - utan snarast handlar det om vad som kan vara mer eller mindre rätt för den enskilda personen eller familjen. Från våra olika perspektiv kommer vi i fortsättningen att ta upp olika tankar kring adoption. Du är välkommen att själva komma med frågor till den här spalten.

Isolera sig eller inte?

När jag hade mina första föräldrautbildningar för blivande adoptivföräldrar för väldigt många år sedan rekommenderade även jag att föräldrarna mer eller mindre skulle isolera sig den första tiden när det nya barnet kom till familjen. Tanken var därmed att barnet lättare skulle kunna knyta an till föräldrarna och föräldrarna skulle kunna skapa band till barnet. Jag tillhörde själv de föräldrar som under flera månaders tid såg till att knappt röra mig utanför dörren och vänner och bekanta fick snällt vänta med att hälsa på. Idag vet vi att barn kan knyta an till flera personer vilket kan innefatta syskon men även mor- och farföräldrar eller andra förutsatt att det finns en möjlighet att kunna skapa en nära relation till dem både fysiskt och psykiskt. Mamma och pappa är de viktigaste, men jag tänker att man ändå måste vara medveten om att barnen oftast inte vet vad en mamma och en pappa är när det gäller att ge tillit, trygghet, omsorg och gränsättare – sådant tar tid. Jag tror att det finns en tendens att överskatta barns förmåga att förstå sammanhang och skapa begriplighet. Utifrån det finns det fortfarande anledning att anta ett perspektiv av ”långsamhetens lov”. Om mor- och farföräldrar eller andra för familjen viktiga personer, kommer att ha en viktig regelbunden kontakt med barnet så kan även de introduceras på barnets hemmaplan. De anhöriga kan rent av hjälpa till i anknytningen genom att var- samt ”leda tillbaka” barnet till mamma och pappa och förstärka deras roll även med ord. Generellt tycker jag att många föräldrar är duktiga idag på att hitta balansgången mellan ”isolering” och att ta in andra personer i familjesystemet – även om jag ibland kan tycka att en del familjer gör all-

deles för många aktiviteter med barnet i ett för tidigt skede av ankomsten till familjen. En så enkel sak som en dammsugare eller elvisp kan väcka förundran och till och med rädsla – så hur ska då barnet förstå vad det innebär att vara på ett varuhus eller förstå att moster Agda inte har samma funktion som en mamma eller pappa? För att skapa begriplighet kan det för en del barn vara förvirrande om en förälder plötsligt försvinner till arbete och nästa dag är hemma. Det kan ta tid att förstå vart de far och att de kommer tillbaka. Man skulle önska att föräldraledigheten kunde innebära att båda var hemma med barnet eller att ledigheten skulle kunna anpassas utifrån vad det unika barnet behöver och att det finns möjlighet att tänka om när det gäller vem eller vilka som ska vara hemma eller inte. Idag vet adoptivföräldrar hur viktig anknytningen är och är måna om att arbeta med den. Men även om anknytningen så småningom blir tryggare så kan separationskänsligheten vara det som hänger kvar – ibland under en period men det kan även vara ett livstema som barnet alltid kommer att behöva förhålla sig till och få hjälp med att förstå. Separation och anknytning är intimt sammanflätade och ur det perspektivet är det inte konstigt att rekommendationen än idag är att se till att inte göra allt för stora förändringar med flytt eller jobbbyte kort in på ett barn adopterat. Och måste det göras så får man förhålla sig till det – vilket kan innebära att man exempelvis har en lång inskolning även på en flytt. Grundtanken är hela tiden att barnet måste ges möjlighet till någon form av begriplighet i kombination av trygghet. Små barns separationskänslighet är ofta ganska lätt att känna igen. Allt från att de inte vill gå iväg på kalas

men när de väl är där så är allt bra. Det äldre eller vuxna barnet kan fortsatt tycka att det är jobbigt med förändringar eller håller krampaktigt tag i en kärleksrelation till att andra inte alls vågar gå in i en sådan. Förändringar kan vara jobbigt för alla och i synnerhet för den som varit med om flera separationer och brott i anknytningen. Även bland icke adopterade kan separationer och förändringar vara jobbiga – hur många av er tycker inte att det är skönt att mycket är sig likt hemma hos de idag åldriga föräldrarna eller ler igenkännande åt tavlan i det forna barnrummet?

Rasmus: Att isolera sig låter drastiskt men jag tycker samtidigt att det viktigt att ett barn får lugn och ro. Det är ju så mycket som vi tycker är självklart men som inte alls är det för ett barn. Jag tror att vuxna över lag skulle kunna bli bättre på att försöka sätta sig in ett barns perspektiv. Nya människor, lukter, smaker, språk och en omgivning som man inte känner igen. Bara en sån enkel sak som att för första gången se sina föräldrar avklädda i pyjamas kan ju bli en chock! Jag tror att det är omöjligt för dem som inte är adopterade själva att förstå hur jobbigt det kan vara med förändringar för en del. Det är en känsla som är svår att sätta ord på och här tror jag att det är viktigt att föräldrar bekräftar och sätter ord på att det är naturligt att känna obehag eller rädsla för förändring i både stort och smått med tanke på den erfarenhet som barnet har med sig i bagaget.

På återseende Taiwan!

Utsikt över huvudstaden Taipei.

En gång under varje auktorisationsperiod (2 år) ska BFA besöka sina samarbetsländer, enligt krav från Myndigheten för Familjerätt och Föräldraskapsstöd (MFoF). Då senaste resan gick till Taiwan i april 2017, var det åter dags att besöka Taiwan innan 2019 års slut. Resan genomfördes i november av Lina Vikterlöf, landansvarig adoptionshandläggare för Taiwan och Katarina Mirkovic Nilsson, medhandläggare för Taiwan.

TEXT: LINA VIKTERLÖF

Vår resas syfte var i huvudsak att besöka våra samarbetsorganisationer och få tillfälle att tala igenom olika handläggningsfrågor, diskutera aktuella ärenden och övrigt kunskapsutbyte oss emellan. Vi har också nya kontaktpersoner på båda samarbetsorganisationerna vilket gjorde det än mer angeläget att träffas och lära känna varandra för att ge samarbetet de bästa förutsättningarna framöver.

Möten med våra samarbetsorganisationer:

Under våra möten med Chung Yi och CWLF diskuterades vårt samarbete och andra gemensamma frågor. Ämnen som diskuterades var bland annat möjligheterna för ensamstående att ansöka om adoption, den nya lagen gällande samkönades rätt till giftermål (men ej adoption), individuellt anpassade överlämningar, kulturskillnader i barnuppfostran, möjligheterna för icke-svenska medborgare att adoptera från Taiwan.

Vi besökte också Chung Yis eget barnhem. Här bor många av de barn som adopteras till BFA:s familjer. Man har nyligen färdigställt en renovering/ombyggnad av ett av

våningsplanen och lokalerna var här påtagligt uppfräschade. En renovering av första våningen pågår för närvarande. Barnhemmet har idag tre avdelningar: En för barn 1-2 år (två enheter med plats för åtta barn i varje), en avdelning med barn i åldern 2-5 år (två enheter med plats för åtta barn i varje) samt en avdelning med barn i åldern cirka 5 år och uppåt, med plats för åtta barn. I nuläget är inte barnhemmet fullbelagt, men det är ett medvetet beslut från Chung Yis sida, då de inte anser att de kan tillgodose fler barns behov med tanke på befintliga personalresurser med mera.

Tillsammans med personal från CWLF besökte vi även barnhemmet Philadelphia. Barnhemmet är ett privat litet, familjeliknande barnhem som grundades av en välbärgad affärsman som ville göra skillnad för utsatta barn. På barnhemmet finns sammanlagt sju barn i åldrarna 0-6 år. Barnhemmet ligger i utkanten av Taipei, på ett berg i närheten av en stort nationalpark. Huset är en villa med egen trädgård där barnen har möjlighet att vara ute och leka. Barnhemmet har hög personaltäthet. Varje barn har en individuell utvecklingsplan och man sätter

Gunilla Cederholm Wilhelmsson, verksam som leg psykoterapeut och familjeterapeut vid Lainio Centret och sedan många år är specialiserad på adoptionsspecifika frågeställningar, barn med special needs och arbetar med stöd till adoptivfamiljer och adopterade.

Rasmus Cederholm, adopterad, 19 år och studerande.

Du når Gunilla och Rasmus via mail: adoption.familj@telia.com

Chung Yi's barnhem

stort värde i att till exempel kunna ta med varje enskilt barn till affären för att köpa nya skor och annat. Tanken är att det på så många sätt som möjligt ska efterlikna ett familjeliv och att barnens behov av omsorg och uppmärksamhet ska tillgodoses.

TFCF (Taiwan Fund for Children and Families) i Taichung:

Tillsammans med personal från Chung Yi reste vi med tåg från Taipei till Taichung för att besöka TFCF. TFCF är en rikstäckande organisation som med statligt finansierat stöd utreder och utbildar familjehem/fosterfamiljer samt tillhandahåller placeringar av barn i familjehem. TFCF i Taichung bildades 1964 och har förmedlat familjehemsplaceringar sedan 1981.

Vi fick bland annat information om hur de utreder och bedömer lämplighet av familjehem, hur de följer upp placeringar av barn i familjehem och hur de arbetar med att ge familjerna och barnen relevant stöd. Parallellt ges också stöd till den biologiska familjen för att möjliggöra en återgång till familjen i första hand. Om detta inte bedöms som möjligt arbetar med för tre andra möjliga lösningar:

1. Släktplacering; 2. Institution (äldre barn); 3. Adoption. Majoriteten (62 procent) av placeringarna i familjehem varar i mindre än två år. Ungefär hälften av barnen kan återvända till sina ursprungsfamiljer/släktingar, medan 24–28 procent går vidare till adoption. Ungefär 17 procent blir kvar i familjehem eller institutionell vård.

Cirka 75 procent av fosterfamiljerna består av par i övre medelåldern (50–65 år). Många familjehem har egna, vuxna barn och nu tid och utrymme att göra en insats. Även ensamstående med erfarenhet av barn kan vara familjehem. Det finns även så kallade professionella fosterfamiljer med särskild utbildning, till exempel lärare och socialarbetare. Alla familjehem måste genomgå en obligatorisk förberedelsekurs.

Vi fick också träffa en fosterfamilj (makarna) som i nuläget hade ett barn placerat hos sig, som ska adopteras till en svensk familj. Vi fick bland annat veta mer om hur de förbereder barnet inför adoptionen och den kommande separationen. Barnet har bott i familjen sedan fem månaders ålder och är nu fem år. Vid frågan om de hade foton som de kunde skicka med adoptivfamiljen på barnets år i deras familj, svarade de att de hade omkring 10 000 foton!

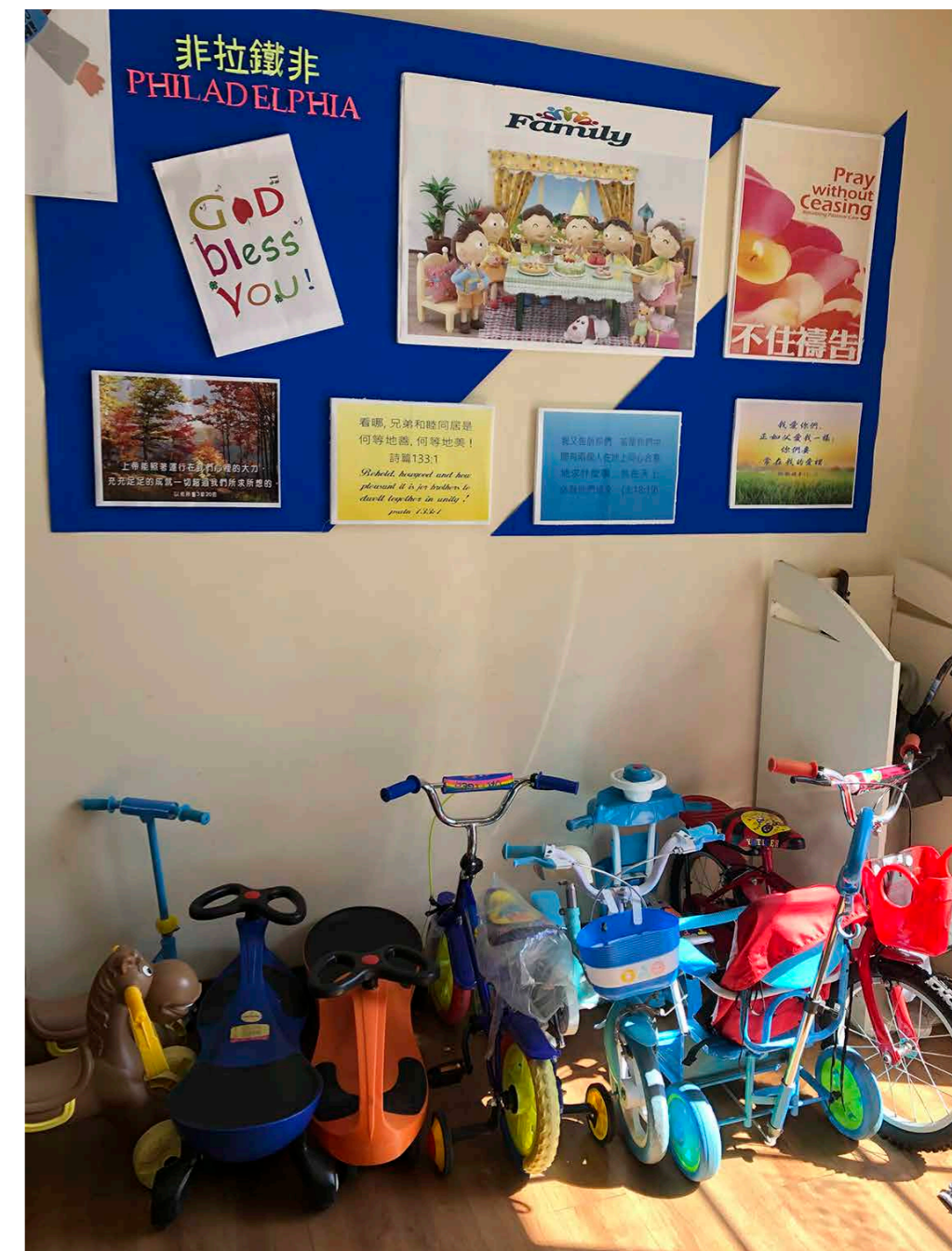
Besök på barnhemmet Philadelphia med personal från CWLF.

Möte på TFCF i Taichung

Lina och Katarina tillsammans med personal från Chung Yi

Möte med Business Sweden:

Vi passade också på att besöka Business Sweden i Taipei. Håkan Jevrell är ansvarig för konsulära ärenden som rör svenska medborgare i Taiwan, tillsammans med sin medarbetare Sophia Chang. På många sätt fungerar de som en ambassad i Taiwan, även om det formella ansvaret ligger på svenska ambassaden i Bangkok. Svenska medborgare i Taiwan som har problem eller behov av råd kring någon situation är alltid välkomna att höra av sig till Business Sweden i Taiwan.

Under vårt besök informerade vi om BFA som organisation och vårt samarbete med Taiwan, om adoptionsprocessen i landet, antal svenska familjer med mera.

Skyskrapan Taipei 101 - svindlande
508 meter hög

Håkan gav sin bild av hur det politiska läget ser ut i Taiwan, om förhållandet Taiwan-Kina och annat. Som vi förstår det finns det i befolkningen ett stort stöd för att Taiwan ska fortsätta med nuvarande politiska hållning gentemot Kina, alternativt jobba för total självständighet. Endast 10 procent av befolkningen är för en återförening med Kina, och detta gäller främst den äldre generationen.

Vi pratade också en del om kulturskillnader och annat som svenskar i Taiwan kan erfa. Till exempel är det inte brukligt att ge dricks. Hövlighet och respekt är mycket viktigt för taiwaneser och här kan svenskar ibland uppfattas som "burdusa": man överlämnar exempelvis alltid saker med två händer för att visa respekt till mottagaren.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis var vi mycket nöjda med vår resa. Möten och samtal med representanter för våra samarbetsorganisationer var som alltid mycket givande och gav en fördjupad förståelse och kunskap som vi värdesätter och har nytta av i vårt samarbete framöver. År 2017 förmedlades i Taiwan 116 nationella adoptioner och 151 internationella. År 2018 förmedlades 137 nationella och 108 internationella. Trots att trenden verkar vara att nationella adoptioner ökar och internationella minskar, så finns det alltså ett stort behov av internationella adoptioner för de barn som inte får familj i Taiwan – framför allt äldre barn, syskongrupper och barn med mer komplicerad psykosocial bakgrund.

Vi är stolta och glada över vårt fina samarbete med Chung Yi och CWLF, och vårt gemensamma arbete för att ge barn en chans att växa upp i en kärleksfull familj! Vi ser fram emot att besöka Taiwan igen 2021!

Är du intresserad av att veta mer om adoption från Taiwan, kontakta Lina på lina@bfa.se, tel: 0300-33147 Weller Katarina på katarina@bfa.se, tel: 0300-33132.

BFA har ingen väntetid för att starta din adoptionsprocess för Taiwan. På återseende Taiwan!

Ågrenska - med kunskap för livsförbättring

TEXT: PELLE HEDEBLOM

Ågrenska ligger på lilla Amundön, på Västkusten utanför Göteborg.

På Lilla Amundön har barns hälsa varit i fokus i över 100 år. De senaste 30 åren har barn med funktionsnedsättningar varit i fokus. Ågrenska vill öka kunskapen och kompetensen om sällsynta diagnoser och mer vanligt förekommande funktionsnedsättningar för att kunna skapa förutsättningar för ett optimalt liv för alla.

Gula huset är en centralpunkt på Ågrenska. Förutom alla aktiviteter som anordnas här kan man avnjuta vällagad mat.

Ågrenska har sin verksamhet på Lilla Amundön i Göteborgs södra skärgård. De har många olika verksamheter i sin organisation. Där finns kursverksamhet, korttidsboende och läger, daglig verksamhet, familjestöd, adhd-konsulent, konferens och catering. Och så finns det som den här texten framför allt handlar om:

FAMILJEVISTELSER

Ett ben i Ågrenskas verksamhet är nationellt centrum för sällsynta diagnoser, där familje- och vuxenvistelserna ingår. 20 familjevistelser med en sällsynt diagnos vardera genomförs varje år, 10–12 familjer deltar från måndag till fredag. Fyra parallella spår genomförs under veckan. Ett för föräldrarna, ett för barnen med diagnos, ett för syskonen och ett för personal och anhöriga som möter dessa barn och föräldrar. Hela veckan är en resa där varje dag har sitt syfte och mål.

Barnen delas in i olika grupper utefter förutsättningar och behov och ålder. – Vi delar alltid på barn med diagnos och syskonen för vi tycker det är viktigt att de har sina egna forum, säger AnnCatrin Röjvik som arbetat på Ågrenska i 30 år. Barnen har en vecka av aktiviteter som främjar samarbete och övning som svetsar samman gruppen.

– Föräldrar till barn med sällsynta diagnoser säger ofta att de känner sig ensamma, men det gör givetvis även syskon och barnen själva också, säger AnnCatrin Röjvik. Föräldrar får ofta förklara diagnosen för omgivningen, ibland också försvara sitt barns symtom och beteende. Det är inte lika enkelt att fråga till exempel sin granne eller väninna om råd. Föräldrarna uttrycker ofta under familjevistelsen att de känner sig mindre ensamma och att de känner sig stärkta i sin föräldraroll.

För föräldrarna följer en familjevistelse på Ågrenska alltid samma mall, även om innehållet anpassas till diagnosen. Måndagen är ankomst och inskolning. Tisdagen handlar om det medicinska med föreläsningar av forskare, läkare eller andra experter på området. På onsdagen diskuteras konsekvenserna och hur människor och samhället runtomkring kan underlätta livet för den med diagnosen. Utbildningsdagarna är också öppna för rehabiliteringspersonal och närstående som finns som stöd för familjen. På torsdagen är det samtal mellan föräldrarna som står på schemat. De ger varandra tips och råd och utbyter erfarenheter och sätter själva agendan ihop med en psykolog eller socionom. Fredagen ägnas åt samhällets stöd.

– Tanken är att hela familjen ska ha en vecka där de får kunskap och lär känna andra i samma situation. Samtalen sinsemellan är minst lika viktiga som föreläsningarna.

För de med diagnos som är över 18 år finns även vuxenvistelser på Ågrenska. – Våra bästa ambassadörer är familjerna som deltagit på våra vistelser. De har fått ökad kunskap och diskuterat med andra som i sin tur gett kraft och

energi att förbättra familjens livssituation. Många uttrycker det i ”ett liv före och efter” Ågrenska. Det är ett gott betyg för vår verksamhet.

Med på varje familjevistelse finns också en redaktör. I slutändan kommer all information från föreläsningarna att sammanfattas i en rapport som läggs upp på Ågrenskas hemsida. På så sätt har man när man kommer hem från en vistelse en kvalitetsgranskad skrift som man kan dela ut till släkt, vänner och personal omkring ens barn.

I rapporten intervjuas också en familj som man får följa under deras vistelse. – Tanken är att ingen ska behöva sitta och anstränga sig för att anteckna och minnas allt som sägs, utan kunna vara koncentrerad på föreläsningen, vara aktiv och ställa frågor till föreläsarna, säger AnnCatrin Röjvik.

För att få mer information om vistelserna och ansökningsförfarande läs mer på www.agrenska.se/familjevistelser

Porträtt Micke Widén

Mitt namn är Micke Widén och jag är 15 år gammal. Jag bor 1 mil utanför Leksand i den lilla byn Siljansnäs. Vi har bott här i 5 år och innan bodde vi i Fjugesta. Jag kommer från ett barnhem som heter Krompach som ligger i Tjockien och jag var 5 år när jag kom till Sverige.

Jag älskar musik och jag spelar gitarr och sjunger, jag har skrivit en låt som handlar om mig och min hund Lino när vi kör hunddrag, vem vet... ni kanske får höra den i Talang nästa år.

Jag idrottar en hel del, tränar löpning och längdskidåkning med Siljansnäs skid- och löparklubb. I familjen har vi tre hundar och en av dem är en Strävårig Vorsteh, Lino, som jag har börjat tävla hunddrag med.

Jag vann SM i linkörning på skidor på SM-veckan i Sundsvall förra året, då hade jag lånat en hund som heter Lycka. Banan var 5 km. Jag var helt chockad och visste inte att jag hade vunnit förrän långt senare. Jag hörde mamma och pappa ropa ”om du bara kommer ikapp den som startar före dig så kommer du 3:a och får en medalj”. På upploppet skrek speakern tydligen att jag var i ledning med 9 sekunder, men det hörde jag inte.

I höstas vann jag barmarks-SM med vår egen Lino, det var första gången med vår egna hund. Ni kanske undrar vad man gör på ett sånt lopp? Jo man kan cykla, köra kickbike eller springa. Jag och Lino körde kickbike på en bana i skogen som var 4,5 km lång. Det var så kallt och lerigt men jag var såklart överlycklig över guld!

Jag var också med i ungdomarnas stafettlag och då körde jag 2,5 km med lånehund och vi vann det loppet med. Nu är mitt mål att vinna SM linkörning skidor i Boden i slutet av mars med vår egen Lino, vi tränar på och har jättekul.

Stöd till adopterade vid ursprungssökning

TEXT: LINA VIKTERLÖF

Den 16 januari 2020 publicerade Socialdepartementet ett pressmeddelande gällande stöd till adopterade som söker sitt ursprung.

Man skriver där att Myndigheten för familjerätt och föräldraskapsstöd (MFoF) får i uppdrag att genomföra ett pilotprojekt om stöd till adopterade i samband med ursprungssökning. Regeringen vill genom uppdraget möjliggöra hjälp till de individer som vill söka sin livshistoria och finna sina rötter. Stödet ska finnas tillgängligt för alla internationellt adopterade som söker sin biologiska familj.

På MFoFs hemsida kan man läsa mer om uppdraget. De publicerade 17 januari 2020 följande:

MFoF får nytt uppdrag – pilotprojekt för individuellt stöd vid ursprungssökning MFoF har av regeringen fått i uppdrag att genomföra ett pilotprojekt för individuellt stöd till internationellt adopterade i samband med ursprungssökning under 2020–2021. MFoF har sedan länge bedömt att det finns behov och efterfrågan gällande utveckling av stöd vid ursprungssökning.

– Det är glädjande att vi nu får förtroendet och möjligheten att i ett pilotprojekt bedriva individuellt stöd i ursprungssökning och på så sätt utveckla stödet för adopterade i Sverige, säger Maria Lundmark, tillförordnad generaldirektör för MFoF.

Att vara adopterad kan innebära särskilda utmaningar, det finns till exempel

statistik som visar att adopterade är överrepresenterade vad gäller psykisk ohälsa. Adopterade har enligt både svensk och internationell lag rätt till särskilt stöd, vilket har visat sig svårt att erbjuda på ett jämlikt sätt över hela landet.

– Enbart ursprungssökningen kan vara en stor utmaning för den som vill ta reda på sin livshistoria, och ännu mer krävande kan det bli om det misstänks ha förekommit oegentligheter i den egna adoptionsprocessen. I det här pilotprojektet är vår målsättning att erbjuda bästa möjliga stöd till internationellt adopterade, men också att under tiden föra dialog med adopterade och se hur ett stöd vid ursprungssökning kan utvecklas och erbjudas på ett långsiktigt konstruktivt sätt, säger Maria Lundmark. Sedan tidigare är det även klart att MFoF under 2020 och framåt får en anslagshöjning för att utveckla och förbättra stöd i samband med internationella adoptioner. I detta övergripande uppdrag ingår bland annat att skapa en struktur för processen att söka sin ursprungsfamilj. Maria Lundmark ser detta som en bra kombination ihop med det nya uppdraget:

– Uppdraget gällande individuellt stöd i ursprungssökning går bra ihop med att vi också utifrån ett övergripande perspektiv ska titta på strukturer för ursprungssökning. Vi får möjlighet att både utveckla stödet i grunden och erbjuda det till adopterade i praktiken.

Det stöd som erbjuds inom ramen för pilotprojektet behöver utvecklas till en långsiktigt hållbar modell, i samverkan med adopterade, vilket sker parallellt med att stödet redan erbjuds från och med den 1 januari 2020. Inledningsvis, innan det finns en färdig modell, kommer MFoF att

erbjuda ett antal grundläggande insatser inom det individuella stödet:

- Vägledning vid sökandet av adoptionshandlingar.
- Skapa hållbar modell i dialog med adopterade.
- Översättning av handlingar.
- Förmedling av kontakter till centralmyndighet och eventuella andra aktörer i respektive ursprungsland.
- Individuellt stöd via mejl, telefon och Skype. Både i Sverige och under eventuell resa till ursprungslandet.
- Uppdaterad information och vägledning på MFoF:s webbplats.

För det nya tvååriga uppdraget får MFoF 2 miljoner kr under 2020. Uppdraget ska delredovisas inför regeringen den 31 januari 2021, och slutredovisas den 31 januari 2022. Under 2020 kommer MFoF att projektanställa två utredare särskilt för det nya uppdraget, den rekryteringen är påbörjad.

BFA och övriga adoptionsorganisationer har länge påtalat behovet av utökad stöd till adopterade som vill söka efter sitt ursprung, och en tydlighet kring var ansvaret för frågan ligger. Vi är därför glada att regeringen nu har gett detta uppdrag och ökat anslag åt MFoF. Det är också mycket glädjande att de adopterades rättigheter äntligen fått utrymme på den politiska dagordningen! Vi hoppas på att få se mer av det framöver!

Internationella adoptioner - för barnets bästa?

Författarna: Flera faktorer visar att bedömningar, som grundas på förutsättningarna, riskerar att drabba de adopterade barnet negativt.

I vårt arbete som verksamma adoptionshandläggare på en adoptionsorganisation ställer vi oss frågande till hur Sverige valt att organisera och bedriva internationell adoptionsförmedling. Vi ser stora brister och tveksamheter som vi vill belysa i denna text.

De barn som förmedlas för internationella adoptioner är i grunden väldigt utsatta barn. De kommer från svåra sociala förhållanden och har vanligen erfarenhet av flera separationer. På detta sätt finns många likheter med de barn i Sverige som levit under svåra förhållanden och där samhället ingripit och omplacerat barnet. De barn som adopteras internationellt lämnar dessutom allt välkänt bakom sig, inte bara den eller de vårdare som barnet tidigare varit bekant med, utan även språk, kultur, ljud, dofter, smaker med mera. Det innebär en enorm omställning för barnet, vilket ställer särskilda krav på adoptivföräldrarna att kunna möta barnet i denna stora livsförändring. Det är en av anledningarna till att blivande adoptivföräldrar förbereds och utreds mycket noga.

Hur kan det då komma sig att man efter att barnet tagits emot i adoptivfamiljen, inte har beredskap och rutiner för hur ett adekvat stöd ska kunna ges? Vid exempelvis placering av ett barn i familjehem sker uppföljning regelbundet, och stöd i form av handledning till familjehemmet erbjuds om behov finns. Varje barn har rätt till sin egen socialsekreterare och att få tala enskilt med denne. Varför har inte det adopterade barnet och adoptivfamiljen rätt till liknande uppföljning och stöd?

Som adoptionsorganisation med erfarenheter av kontakt med adoptivfamiljer från hela landet, ser vi tyvärr hur kunskapen och beredskapen för att förbereda och stötta adoptivfamiljer och adopterade ofta brister ute i kommunerna. Vi ser också

Det finns en risk i att som adoptionsorganisation styras av de adoptionssökandes intressen.

stora variationer mellan kommunerna såväl i hur bedömningar görs som i vilket tillgängligt stöd som finns och erbjuds adoptivfamiljen och/eller den adopterade. Adoptionsspecifika kunskaper och stödsatser är ofta koncentrerade till storstadsregionerna. Bör inte Sverige kunna säkerställa att alla adoptivfamiljer och adopterade bedöms likvärdigt och har rätt till samma stöd, oavsett var de bor?

Många yrkesverksamma har inte tillräcklig kunskap om och känner därmed inte igen de specifika behov som en adopterad från ett annat land och kultur kan ha och/eller ge uttryck för. Den adopterade kan ha erfarenhet av flera separationer och svår social bakgrund. I värsta fall feltolkar man kanske den adopterades uttryck och behov, för att stå för något annat än vad det faktiskt är. Många adoptivfamiljer är till exempel rädda att låta barnet börja i förskola för tidigt för att det så snabbt som möjligt ska stimuleras i sin utveckling och i sin språkinläring. När det gäller adopterade barn så är det av största vikt att anknytningen mellan barn och förälder är trygg och stark innan detta steg tas, annars kan det störa anknytningen och påverka barnets framtida förmåga till socialt samspel.

Vidare anser vi att adoption är något som ska och bör ses i ett livsperspektiv. Adoptionen är inte "över" när barnet kommit till sin familj i Sverige, eller ens när den adopterade har blivit vuxen. Det faktum att man av olika anledningar har separerats från sina första föräldrar är något som finns med hos den adopterade livet ut. Kommunen har enligt lag (5 kap 1 § SoL) ansvar för att ge stöd och hjälp till den adopterade. Men det finns ingen instans idag som bistår de adopterade varken praktiskt, ekonomiskt eller psykologiskt om de önskar söka sina rötter i ursprungslandet. Enligt Barnkon-

ventionen har barnet rätt till sin identitet och sitt ursprung. Bör inte Sverige se till att detta uppdrag och ansvar ligger på en särskild instans?

Förutom det bristande stödet till adopterade och adoptivfamiljer så vill vi även uppmärksamma grundläggande brister och dilemman i hur internationella adoptioner bedrivs och organiseras i Sverige. Internationell adoptionsförmedling bedrivs i Sverige av ideella föreningar med anställd personal. Dessa ska vara icke-vinstdrivande och finansieras huvudsakligen av de adoptionssökandes medel. Dessa ideella föreningar har visserligen att förhålla sig till lagar och regler och står under tillsyn av en svensk myndighet, Myndigheten för Familjerätt och Föräldraskapsstöd (MFoF), men huvudsakligen består de ideella adoptionsföreningarna av medlemmar i form av adoptivföräldrar som vill adoptera eller har adopterat. I grunden är det alltså adoptivföräldrars behov och intresse av att få barn och att bilda familj som ligger till grund för adoptionsförmedlingen.

Som professionella handläggare, vill och ska vi utgå ifrån barnets behov. Barnets bästa ska alltid vara vägledande i adoptionsförmedlingen. Detta kan emellanåt vara svårt att förhålla sig till och hantera på ett kvalitativt och etiskt sätt, utifrån ovan beskrivna omständigheter. Naturligtvis är de allra flesta adoptivföräldrar även måna om att en adoption ska vara för barnets bästa, men grundproblemet kvarstår. Det finns en inneboende risk i att som adoptionsorganisation styras av de adoptionssökandes intressen i form av att de indirekt är våra arbetsgivare, samt att vara beroende av de adoptionssökandes adoptionsavgifter för organisationens fortlevnad. Allra tydligast blir naturligtvis detta i tider när adoptionerna blir färre.

Ytterligare ett grundläggande problem gällande internationell adoptionsförmedling i Sverige är att det inte finns någon instans eller myndighet som har till uppgift att arbeta med och utveckla det regelverk och de lagar som styr internationell adoptionsförmedling. MFoF utövar tillsyn över adoptionsorganisationerna för att säkerställa att vi håller oss till lagar och etiska riktlinjer. Men det finns ingen som har till uppgift att arbeta proaktivt för att den internationella adoptionsförmedlingen ska utvecklas och följa med i tiden. I en global värld där omständigheterna ständigt förändras är det än mer viktigt att aktivt arbeta för att lagar och regler är anpassade och funktionella för verksamheten.

Frågan är således, vill Sverige förmedla internationella adoptioner utifrån ett barnperspektiv och med den adopterades bästa i fokus? Vi kräver i så fall att man visar detta genom att ta ansvar och genomföra en grundlig översyn av hur internationella adoptioner bedrivs och bör bedrivas.

Katarina Mirkovic Nilsson, socionom, adoptionshandläggare på Barnen Framför Allt - Adoptioner

Lina Vikterlöf, socionom, adoptionshandläggare på Barnen Framför Allt - Adoptioner

Ann-Charlotte Särnbratt, socionom, adoptionshandläggare på Barnen Framför Allt - Adoptioner

Anna-Karin Stahre, socionom, adoptionshandläggare på Barnen Framför Allt - Adoptioner

Helle Holst-Nielsen, beteendevetare, adoptionshandläggare på Barnen Framför Allt - Adoptioner

Artikeln är publicerad i tidskriften "Socionomen" #8 2019.

Hur kommer det att gå för Zawadis barn?

Vi har flera bilder på Zawadi och hennes sex barn...men inget där de ler. Från vänster Nzedi, Batrame, mamma Zawadi med lille Marceline, Jenifa, Felix och Christian. Endast Batrame har fått någon skolgång.

De växer upp i största otrygghet, trots att mamman och omgivningen strävar efter att ge dem en god barndom. I Kongo Kinshasa finns det många, många barn som lever i otrygghet.

BAKGRUND:

Att östra Kongo Kinshasa, särskilt Kivuprovinserna, är en orolig del av landet är ingen nyhet för vår tidningsläsare. Vi har flera gånger skrivit om detta. Här finns rikliga fyndigheter av värdefulla och åtråvärda mineraler som litium och coltan. Bergen är höga, skogarna djupa. Här gömmer sig beväpnade, halvmilitära gäng från Kongo, Uganda och Rwanda, hutusoldater sedan kriget 1994 som 1996 bröt sig in i Kongo Kinshasa för att fortsätta sitt dödande där. De kan inte komma tillbaka till Rwanda för då blir de ställda inför rätta som krigsförbrytare. Gäng som livnär sig genom att kidnappa folk och begära kraftiga lösensummor.

Om det är barn som kidnappas görs de till barnsoldater istället. De halvmilitära banden överfaller byar, tänder eld på husen, dödar, våldtar och jagar bort befolkningen. De anlägger illegala gruvor, metallerna ligger ofta ytligt. Området ligger för långt från huvudstaden Kinshasa och det lilla politiska liv som väl ändå finns i landet. Det finns inget intresse att stödja lokalbefolkningen. De korrupta politikerna tjänar bättre på att hålla sig väl med de illegala trupperna. Polisen är inte heller till minsta hjälp. FN finns i området men är förhindrade att ingripa eftersom det rör sig om oro inom ett land.

Zawadi bodde i byn Kiwanja Rutshur, i Nord Kivu, där hon även har sina släktingar. Hennes man blev dödad av ett gäng som också var ute efter Zawadi. Hon lyckades fly med sina fem barn, gravid med det sjätte. Zawadi och barnen fick hjälp av en organisation som sökte upp BFA:s kontaktperson, Emanuel Mihigo. Mihigo, i Syd Kivus provinshuvudstad, Bukavu. Familjen Mihigo var redan stor men man beredde plats för Zawadi och hennes nu sex barn där den äldste var 12 år. Zawadi var sjuk och

behövde mycket läkarvård. Den ekonomiska situationen blev väldigt svår men Zawadi och hennes barn var i trygghet.

Det var svårt för sexbarnsmamman att inte kunna bidra ekonomiskt till hushållet och dessutom förorsaka stora utgifter för läkarvård, operationer och blodtransfusioner.

HÄR FORTSÄTTER BERÄTTELSEN:

Zawadi gav sig iväg norrut till sin hemby för att be om hjälp för sina sex barn och sig själv. Det var andra gången. Mihigo väddjade till henne att avstå från resan. Den är ju farlig på många sätt, som vi redan berättat. Dessutom härjar ebola i området. Men Zawadi har hela sin familj och släkt på landsbygden norr om Goma och tänkte att hon nog kunde få ekonomisk hjälp, släktingar stöttar ju varandra så gott de kan.

När Zawadi för andra gången var tillbaka i Kiwanja Rutshur, sin hemby norr om Goma i Nord Kivu provinsen för att få hjälp, hände just det som inte fick hända: Zawadi och hennes medföljande väninna blev tillfångatagna av beväpnade rwandiska gangsters som satte upp ett pris på deras frigivning: 1000 USD per person! Zawadi var i den halvmilitära gruppens våld ungefär ett dygn. En bekant erbjöd våldsverkarna en summa på 500 USD och de godtog budet!

För flera år sedan förstördes plåttaket på Mihigos hus i en storm. Redan det var en katastrof men det gick att reparera. Nu är hela huset förstört i en brand! Mihigo väddjar om vår hjälp. Och vi tänker på barnen!

wZawadi släpptes och kunde bege sig mot Bukavu och Mihigos hem. Men hon hade knappt hunnit sätta sig i säkerhet förrän hennes välgörare, som lånat henne 500 USD började en telefonterror mot henne. Han ringde flera gånger i timmen och begärde sina pengar tillbaka. Zawadi hade inga pengar att avvara. Hon hade faktiskt inga pengar alls. Och Mihigos marginaler var obefintliga. Efter några dagar var "välgöraren" så utom sig att han överföll och spärrade in Zawadis yngre bror som "säkerhet" tills han fått tillbaka sina 500 USD. Vad som nu följer är ännu ovisst. Att be om hjälp från rättsväsendet är utslutet. För Mihigo är 500 USD en förmögenhet. Hur känner sig Zawadi? Och framför allt, hur går det för barn som växer upp i största otrygghet?

Vi ställs inför ett dilemma: Man vill inte uppmuntra utpressare! Men man vill inte heller att barn ska fara illa därför att de vuxna inte lyckas skapa trygghet i ett ickefungerande samhälle.

Ibland undrar man om saker och ting kan bli värre. Och det kan det. En vecka efter tidningens deadline, kom ett katastrof-mail från Mihigo. Hans hus har brunnit ner till grunden. Inga skadade som tur är, men alla inventarier och allt lösöre försvann i branden.

"Jag är ruinerad, hur ska vi kunna bygga upp ett hem igen?" skrev Mihigo. "Våra grannar erbjuder oss tak över huvudet, men där kan vi inte stanna så länge". Grannarna är också trångbudda och med Zawadis familj blir familjen Mihigo rejält stor.

Man vet inte vad elden kan bero på, någon naturlig orsak är svår att hitta. Kan det ha något samband med kidnappningen av Zawadi? Man vänder sig inte gärna till polisen i östra Kongo Kinshasa. Mihigo vet varken ut eller in och barnens otrygghet ökar!

Detta är den faktiska situationen för Zawadi och hennes barn. Detta är de levnadsomständigheter som många barn i östra Kongo lever under. Ännu större anledning för oss att hjälpa!

Om du vill har du möjlighet att stödja Zawadis barn på BFAs 90-konto: 900272-6. Du kan också swisha på tel nr: 1239002726 Märk gåvan "Zawadis barn". Alla bidrag tas tack-samt emot. Tack på förhand!

Hälsningar från biståndsgruppen genom
Margareta Wilholm

Oloo School Children Centre i Kibera, Nairobi

Foto: Jessica Camsel

Ingång till skolan från huvudgatan.

KIBERA

Kibera, Kenyas och Afrikas största slumområde tros ha över en miljon invånare, men är endast ett av cirka 50 slumområden i Nairobi. Ytan uppgår till minst 2,5 kvadratkilometer och består av 10 olika interna byar och är uppbyggd längs järnvägsspåret in mot Nairobi City. Järnvägen delar av Kibera i två större områden, där den nedre delen utgör den fattigare av de två och kallas "Chocolate City" på grund av alla de rostbruna taken. Fattigdom och sjukdom i Kibera är ett faktum och ungefär 95 procent av befolkningen tros leva under gränsen för fattigdom (1 US-dollar/dag). En genomsnittlig familj består av sju personer och bor i ett enda rum. Månadshyran för ett rum uppbyggt av stenmur - den bästa standarden i Kibera - är omkring 75 kronor. Statistiskt sett finns det en toalett per 500 invånare, men i verkligheten är det många som inte har tillgång till någon toalett alls och inte heller till rent vatten. Hiv/aids är också ett stort problem bland de fattiga i slummen och så många som 15-20 procent av invånarna tros vara hivsmittade.

OLOO SCHOOL

År 2007 startade lärarinnan Judith, då 25 år, sin egen skola för 30 barn i Kibera. Valoroligheterna 2007/08 gjorde sedan många barn föräldralösa och oönskade, vilket ökade på antalet till 370 barn totalt idag (3-14 år). Undervisningen sker i skift med start 06.30. För att hålla koncentrationen uppe försöker man servera frukost (gröt) och lunch (ris, bönor och mjölk), förutsatt att ekonomi finns. Med hjälp av insatser från fristående och privata givare har man lyckats köpa loss två skjul, vilka gjorts om till flertal små klassrum. Det stora önskemålet är att köpa loss ytterligare två bakomliggande skjul för att kunna behålla alla barnen genom en hel grundskola. Skolan är förmodligen barnens sista riktiga chans i livet.

2013 startade Oloo School's ideella förening av familjen Camsel från Kungälv. Familjen kom i kontakt med grundaren av Oloo School i samband med att de bodde i Nairobi när de adopterade sin son.

Tack vare den ideella föreningen kan skolan servera mat till barnen varje dag (frukost, lunch och mellanmål) vilket gör att barnen kan koncentrera sig på studierna. Här är en trygg plats att vara på med tillit, utbildning, mat och någon som bryr sig.

Lunch serveras varje dag i klassrummen.

Föreningen arbetar direkt utan mellanhänder med att samla in pengar till skolan, till barnen och för deras framtid.

MATPROGRAM

Föreningen arbetar alltid för barnen och vill alltid deras bästa. Föreningens mål är att ge en trygg vistelse, utbildning och mat till barnen. Man arbetar långsiktigt och med många och långsamma mål. I första hand prioriteras alltid mat. Om pengarna på kontot sinar är det endast maten som prioriteras. Utan mat kan barnen inte leva ett hälsosamt liv och de kan heller inte lära sig något. Har de mat kan de sitta på golvet utan läromedel men ändå lära sig. Efter att matprogrammet startade har många barns betyg och resultat ökat avsevärt och ambitionerna blivit större.

DRÖMMAR / MÅL

Föreningen drömmer om att utveckla skolan och att ta hand om barnen på ett ännu bättre sätt samt att kunna växa. Att kunna sprida budskapet och att bli fler som hjälper till är ett måste för att växa. Planer finns på att bygga ut skolan så barnen kan fortsätta i gymnasiet, bygga sovsalar, utöka kokmöjligheter, skolklubb för att kunna hålla koll på barnens hälsa, fler klassrum och ett större och mer gediget matprogram.

Oloo School på Facebook:
<https://www.facebook.com/ooloschoolkenya/>
 Oloo School på Instagram:
 #ooloschool

Vill du vara med och bidra för barnen på Oloo School? Du kan sätta in din gåva på pg 900272-6 eller swisha dina gåva med valfritt belopp till: 1239002726

Kom ihåg att ange vart pengarna skall gå till Oloo School.

Undervisningen möjliggör en framtid för barnen och motivationen till att lära är stor.

Julinsamlingen 2019

Årets julinsamling inbringade 53 150 :-

Stort tack till alla givare!

Era gåvor kommer till stor glädje och nytta för fadderbarn och verksamheter i de länder som ingår i vår biståndsverksamhet.

BFA:s Biståndsverksamhet

Vi söker en ny kassör till vår fadderverksamhet då vår nuvarande valt att kliva av efter 8 år.

Vi är en ideell förening som har bedriver biståndsarbete genom fadderverksamhet i tio länder till 630 fadderbarn som stöds av 600 faddrar. Utöver det stödjer vi fadderprojekt med cirka 100 barn.

Vi söker dig som har jobbat med ekonomi eller har ett siffersinne och förståelse för in- och utbetalningar. Det blir även viss hantering av fakturor då vi gör utskick av fakturor två gånger per år. De allra flesta av våra medlemmar använder sig av autogiro. Din uppgift är att hantera nya och befintliga autogiro-användare och stämma av checkkontot.

Du kommer att få hjälp och stöd från Fadder- och Biståndsgruppen och även support från Barnen Framför Allts kansli. Du kommer att utföra uppgifterna hemifrån därför är tillgång till dator och skrivare nödvändigt. Du kommer att ingå i vår biståndsgrupp som har telefonmöten en gång per månad samt två fysiska möten varje år.

Om du är intresserad så hör av dig till Erna Lagerfors, tel: 0709-645669 eller via mejl erna.lagerfors@bfa.se, för mer information.

Hjälp oss att hjälpa Zawadis barn!

Som ni kanske redan har läst inne i tidningen har Mihigo, BFA:s kontakt i Östra Kongo Kinshasa, hamnat i en fruktansvärd situation. Hans hus har brunnit ner till grunden. Inga personer blev skadade som tur är, men alla inventarier och allt lösöre försvann i branden. I huset bodde, förutom Mihigo och hans tonåriga barn även Zawadi, en kvinna som efter det att hennes man blivit mördad av ett beväpnat band, flytt undan hot, kidnappning och förföljelse längre norrut i denna mycket oroliga del av landet. Med sig har Zawadi sina sex barn, mellan tretton och två. Barnen är i dåligt skick efter allt de varit med om. De behöver näringsrik föda, lugn och trygghet, något som varken Zawadi eller Mihigo kan ge dem nu.

Läs mer om situationen i östra Kongo Kinshasa och om Zawadi i tidigare nummer av BFA:s tidning.
Zawadis barn behöver vår hjälp!

BFAs 90-konto: 900272-6 eller Swish: 1239002726
Märk gåvan: Zawadis barn

